

Jorslaget, som det her foreligger, da den ikke kan regnes med til Sangfuglene. At Vænderne efter Jorslaget, som det her foreligger, ville faa længere Fredningstid, end de efter den nu bestaaende Lovgivning have, finder jeg er fuldstændig rigtigt. At man freder Vænderne indtil 15de Juli, tror jeg nok er nødvendigt. Det har i hvert Tilfælde vist sig, hvor jeg er kendt, at den Tid, da man nu efter den midlertidige Sagtlov kan begynde at skyde Vænder, er sat noget for tidlig; det har vist sig, at der er en hel Del Vællinger, som ikke ere i Stand til at klare sig selv, og som Moderen undertiden bliver stude bort fra paa en Tid, da de ikke selv kunne sørge for Føden, og at de derfor omsomme paa en Maade, som de ikke bør. I § 18 findes en Bestemmelse om, at beværtningsdrivende ikke have Lov til i Fredningstiden at beværte med de Arter af Vildt, som i Øjeblikket ere fredede. Det forekommer mig at være en noget overflødig Bestemmelse. Jeg ved ikke, hvorfor man skal lægge beværtningsdrivende den Hindring i Vejen, fordi jeg mener, at det er muligt at kontrollere det noget nær lige saa godt, som man ellers er i Stand til at kontrollere; at Vildthandlerne ikke handle med Vildt, som er stude her hjemme i den Tid, det efter Lovgivningen skal være fredet; jeg tror, at man lige saa godt kan lade Beværterne have denne Ret, som Vildthandlerne kunne have Ret til at handle med Vildt, der i Øjeblikket er fredet, naar de kunne godtgøre, at det er indført andetsteds fra.

Kapitlet om Sagtegn skal jeg aldeles ikke komme ind paa. Det er min Overbevisning, at det er en Foranstaltning, som ikke kan gennemføres her i dette Ting; jeg tror derfor, at skal Jorslaget gennemføres, vil det blive nødvendigt, at dette Kapitel gaar ud af Loven. Jeg skal kun sige den ene Ting, at jeg for mit personlige Vedkommende ogsaa agter, naar den Tid kommer, at stemme imod en saadan Bestemmelse.

Med Hensyn til Bøderne, som jo ere nævnte af det ærede Medlem, som først havde Ordet (S. Sjørgensen), er jeg fuldstændig enig med ham; jeg tror nok, at Bøderne ere satte for højt. Det, at Bøderne begynde med 20 Kr. og ende med 200 Kr. — og det er jo endda for første Overtrædelse, at den mindste Bøde er 20 Kr. — forekommer mig at være temmelig meget; for anden Overtrædelse maa Bøden jo ikke sættes ringere end 50 Kr., og for tredje Overtrædelse skal jo endogjaa haade Sagtrædstaber og Hund forbydes med det samme; det forekommer mig at være saa store Mulfter for undertiden ganske smaa Overtrædelser, at det bør tages

under Overvejelse, om Minimumsbøden ikke bør betydelig nedsættes. At Maksimumsbøden bliver staaende, skal jeg for mit Vedkommende ikke have noget imod, fordi Overtrædelser kan være saa graverende, at det kan være fuldt rigtigt at kunne idømme en meget betydelig Bøde derfor.

Med Hensyn til Rettergangsspørgsmaalet forekommer det mig, at der egentlig ingen Grund er til at dele det paa den Maade, at det baade kan være Genstand for offentlig Forsølgelse og ogsaa kan være Genstand for privat Forsølgelse. Det forekommer mig, at man bør holde sig til den ene Ting og da til den, at det altid skal være Genstand for en offentlig Politisag. Tillige vindes jo derigennem, at saa ville Bøderne gaa ind i Kommuneskasserne, og jeg mener ikke, at i det ene Tilfælde bør Bøden gaa til Kommuneskassen og i det andet Tilfælde til den jagtberettigede. Alle Bøder burde gaa ind i Kommuneskassen, og derfor bør det efter min Mening ogsaa være saaledes, at al Tiltale bør være offentlig Politisag. Endelig har jeg kun en eneste Bemærkning at gøre, og det er angaaende en Sætning, som findes i § 37, nemlig den, at vedkommende maa tage Stude for Hjemgæld. Hvis jeg ikke tager meget fejl, er det et Udtryk, som ogsaa eksisterer i den nu bestaaende Sagtlovgivning; men det forekommer dog mig, at man burde tage under Overvejelse, om det er rigtigt ogsaa nu for Tiden at lade et saadant Udtryk blive staaende. Til disse faa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, og jeg haaber, at det eventuelle Udvalg, som maatte blive nedsat angaaende Jorslaget, ogsaa vil tage under Overvejelse de Ting, jeg her har fremdraget. I øvrigt skal jeg slutte med at udtale, at jeg er i det hele taget en Ven af at bevare Vildtstanden her i Landet saa vidt muligt og af at anvende alle rimelige Indskrænkninger for at bevare Vildtet, men selvfølgelig maa disse Indskrænkninger jo være saadanne, at de ikke komme til at genere den private og navnlig ikke komme til at genere Agerbrugets Udvælgelse.

B. Sinesen: For mig ligger Hovedvægten ved Sagten dert, at det er en sund Bestæftigelse for de Folk, som finde Fornøjelse i at gaa paa Sagt, og det er jo mange. Den økonomiske Side af Sagen forekommer mig at have mindre at sige; det store Apparat, som bliver sat i Gang, den Tidsspilde, som følger med at gaa paa Sagt, tror jeg paa ingen Maade opvejes af Udbytte. Naar man altsaa har et økonomisk Udbytte, er det paa anden Maade. Hvis der f. Eks. er en D, som der her til Lands